

РЕШЕНИЕ

№ 2782

гр. София, 25.04.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 18.01.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Татяна Жилова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова
Антоанета Аргирова

при участието на секретаря Камелия Миладинова и при участието на прокурора Явор Димитров, като разгледа дело номер **6501** по описа за **2012** година докладвано от съдия Красимира Милачкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208-228 от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.

Образувано е по касационна жалба на Д. Т. С. срещу решение от 16.05.2012г. на Софийски районен съд (СРС), 112-ти състав по НАХД № 12720/2010 год., с което е потвърдено наказателно постановление (НП) № 71544/10.09.2010 год. на началника на АНД, ПП-СДВР. С НП за нарушение на чл. 21, ал.1 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП), на основание чл. 182, ал.1, т.4 от ЗДвП на касатора е наложено административно наказание глоба в размер на 150 лева и лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец. В касационната жалба се твърди, че атакуваното решение на СРС е неправилно, необосновано и постановено в противоречие с материалния закон и съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Касаторът навежда доводи за прилагане на по-благоприятната материалноправна норма съгласно чл. 3, ал. 2 от ЗАНН, поради изменение на ЗДвП от 04.02.2011г., касаещо извършеното от него нарушение. Същият моли решението и потвърденото с него НП да бъдат отменени.

Ответникът по касационната жалба не изразява становище относно допустимостта и основателността на жалбата.

Прокурорът намира жалбата за неоснователна.

Административен съд София - град, XI-ти касационен състав, след като се запозна с обжалваното решение, доводите и становищата на страните, и обсъди както наведените касационни основания, така и тези по чл. 218, ал. 2 от АПК, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Касационната жалба е допустима, предвид обстоятелствата, че е подадена от активно легитимирано лице в законоустановения 14-дневен срок от съобщаването на обжалваното съдебно решение; по същество тя е основателна.

За да постанови решението си, въззивният съд е събрал като доказателства по делото показанията на актосъставителя - А. Г. Л., на свидетеля при съставянето на акта- И. С. С. и писмените доказателства, представени с наказателното постановление. Пред настоящата касационна инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства по смисъла на чл. 219, ал. 1 АПК.

Като извърши служебно проверка на основание чл. 218, ал. 2 от Административнопроцесуалния кодекс и въз основа на фактите, установени от въззивния съд, съгласно чл. 220 от АПК, настоящият състав намира, че обжалваното решение е валидно и допустимо. В тази връзка решаващият състав на съда съобрази и, че това решение е постановено по отношение на акт, който подлежи на съдебен контрол, като произнасянето е извършено от компетентен съд в рамките на правомощията му. Изложените в решението мотиви за незаконосъобразност не съответстват на постановеното потвърждаване на НП, но доколкото това обстоятелство не е посочено в касационната жалба и не е измежду касационните основания, за които съдът следи служебно, то не следва да се обсъжда.

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че на посочените в акта дата и час касаторът е извършил визираното нарушение на правилата за движение по пътищата. АУАН е съставен в срок, от надлежен орган, подписан е съгласно изискванията на закона, дадена е възможност за възражения на нарушителя. Същият акт съдържа реквизитите, посочени в чл. 42 от ЗАНН. Наказателното постановление е издадено в срок от оправомощено за целта лице.

Нормата на чл. 21, ал. 1 от ЗДвП установява определени стойности на скоростта в км/ч., които не следва да се превишават от водача при избиране на скоростта на движение, като в населено място скоростта на движение на пътно превозно средство не трябва да превишава 50км/ч. Извършеното от страна на водача на лекия автомобил по съществото си представлява нарушение по чл. 21, ал. 2 от ЗДвП. Същото, на основание действащата към момента на извършване на нарушението разпоредба на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП, се наказва с глоба в размер на 150 лева, както и лишаване от правоуправление на МПС за срок от един месец. В разпоредбата на чл. 182, ал. 1, т. 4 от ЗДвП законодателят е фиксирал конкретни наказания, като е лишил административно-наказващия орган от възможността да конкретизира и индивидуализира наказанието. Във връзка с довода на касатора относно точната стойност на превишението на допустимата скорост настоящият състав намира, че предвид описаната в представеното по делото техническо описание и инструкция за експлоатация на радара грешка от +/- 1 км/ч, не е несъмнено превишението от 31 км/ч; еднакво възможно е то да е 30 км/ч. Тъй като от двете възможности следва да се приеме по-благоприятната за нарушителя, и по аргумент от Тълкувателно решение № 3 от 10.05.2011 г. по тълкувателно дело № 7/2010 г. на ОСК на ВАС, в този случай следва да бъде упражнено правомощието на съда по чл. 63, ал. 1 ЗАНН, включително във връзка с чл. 222, ал. 1 АПК /при отмяна на решението на въззивната инстанция/ да

измени НП, като преквалифицира нарушението съобразно приложимата норма, в случая – чл.182, ал.1, т.3 ЗДвП в редакцията от ДВ бр.51/2007г., а глобата бъде определена на 100 (сто) лева.

Решението на въззивната инстанция отчасти противоречи на измененията на ЗДвП, приети със Закон за изменение и допълнение на Закона за движение по пътищата, обнародван в Държавен вестник бр.10/01.02.2011 г. След това изменение за извършеното нарушение се предвижда единствено наказание „глоба” в размер на 200 лв., като наказанието „лишаване от правоуправление на МПС” е отпаднало. Следователно трябва да се приложи разпоредбата на чл. 3, ал. 2 ЗАНН - ако до влизане в сила на наказателното постановление последват различни нормативни разпоредби, прилага се онази от тях, която е по-благоприятна за нарушителя. Съдът не може да увеличи наложеното наказание „глоба” от 150 на 200 лв., но наложеното наказание „лишаване от правоуправление на МПС” следва да бъде отменено, като се приложи новия, по-благоприятен закон за касатора. Законодателят е приел, че целите на наказанието могат да бъдат постигнати чрез налагане на един вид наказание – глоба и е отпаднала необходимостта от налагане на по-тежкото наказание лишаване от право на управление на МПС.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решението на Софийски районен съд, 112-ти състав по НАХД № 12720/2010 год., като вместо това постанови:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 71544/10.09.2010 год. на началника на АНД отдел „ПП”-СДВР в частта му относно наложеното на Д. Т. С. наказание „лишаване от право да управлява МПС за срок от един месец”.

ИЗМЕНЯ наказателно постановление № 71544/10.09.2010 год. на началника на АНД отдел „ПП”-СДВР като ПРЕКВАЛИФИЦИРА основанието, на което е ангажирана административнонаказателната отговорност на Д. Т. С. от такова по чл.182, ал.1, т.4 от Закона за движението по пътищата (редакция от ДВ бр.51/2007г.) в нарушение по чл.182, ал.1, т.3 от Закона за движението по пътищата (редакция от ДВ бр.51/2007г.) и ОПРЕДЕЛЯ размер на глобата: 100 (сто) лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ :

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.